

ת"פ 25636/08/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד לוי זיף

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 25636-08-13 מדינת ישראל נ' זיף
בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

לוי זיף

ע"י ב"כ עו"ד אילת אפיק חכמון

הכרעת דין

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **והסגת גבול פלילית**, בניגוד לסעיף 447(א) לחוק.

2. על פי העובדות, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגורר הנאשם בבית דו-משפחתי בשכונת לאריאל עינת (להלן - **המתלונן**) ברחוב יהודה הלוי 22 ברעננה (להלן - **הבית**). ביום 23.12.12 בשעות הצהריים, עלה המתלונן לגג הבית, על מנת להגביה את המעקה המפריד בין שטח הגג שבבעלותו לשטח הגג שבבעלות הנאשם. בניסיון אלה, ניסה הנאשם לעבור לשטח הגג של המתלונן, ובתגובה עמד המתלונן וניסה לחסום אותו בגופו על מנת שלא לאפשר לנאשם לעבור לשטחו. בהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלונן בכך שדחף אותו, עבר לשטח הגג של המתלונן, שב ודחף את המתלונן והפילו על המעקה בגג.

כתוצאה מהתקיפה, נחבל המתלונן ביד ימין, בכתף ימין ובראש, ואף נזקק לטיפול רפואי.

3. ביום 7.9.14 הוגשה מטעם ההגנה הודעת כפירה מפורטת.

הנאשם אישר כי המתלון עלה לגג, אולם טען כי הציב בצורה רשלנית ומסוכנת כבלים חשמליים על המעקה. הנאשם הכחיש כי ניסה לעבור לשטח הגג שבבעלות המתלון או כי תקף אותו.

הנאשם אישר כי עלה לגג כשהוא מחזיק בידיו את בנו בן ה-3 שבועות, ולאחר שהבין כי המתלון גורם נזק לרכוש המשותף, התריע כי אם ימשיך במעשיו הוא יתלון נגדו במשטרה.

לגירסת הנאשם, המתלון אשר חשש כי הנאשם יפנה למשטרה, פנה בעצמו למשטרה ומסר תלונת שווא כנגד הנאשם.

בהודעת הכפירה הועלתה טענה לפיה חקירתו של הנאשם - אשר השפה העברית אינה שגורה בפיו - התקיימה בשפה העברית, וזאת בניגוד להוראות חוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002. לדברי ב"כ הנאשם, "הנאשם דובר רק אנגלית, הוא יודע לקרוא קצת את התורה, אך מעבר לזה שום דבר" (עמ' 3, ש' 11). הסניגורית מצאה בכך "עילה טובה לביטול כתב האישום נגדו וזאת בשל העובדה שהחקירה נגדו עמדה בניגוד להגיונות משפטית, כנדרש על פי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי".

נוכח כפירת הנאשם, כמפורט לעיל, נשמעו הראיות.

4. מטעם התביעה העידו המתלון; גב' דפנה ליבר (בתו של המתלון); ורס"ב טוביה פלר (גובה הודעת הנאשם, ת/1). עוד הוגשו מסמכים רפואיים בנוגע לחבלות שנגרמו למתלון (ת/2, ת/3); תצלומים של החבלות וגג הבית (ת/4); מזכרים מאת החוקרת דנה גמזו (ת/5, ת/6); ופרוטוקול הדיון והחלטת בית משפט השלום בכפר-סבא בהליך לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (ת/7).

מטעם ההגנה העידו הנאשם וגב' דבורה לוי (חמותו של הנאשם). עוד הוגשו תמונות של מעקה הגג המשותף (נ/1); אישור בדבר הגשת תלונה מצד הנאשם כנגד המתלון מיום 11.11.14 (נ/2); ומכתב מאת סניגוריתו של הנאשם אל לשכת התביעות מיום 13.11.14, בין היתר, בדבר התנהגותו של המתלון כלפי הנאשם וטענה שהוא "נוהג להטריד את דיירי הבנין האחרים" (נ/3).

המתלון

5. המתלון, קשיש כבן 76, העיד כי הנאשם גר בשכנות אליו מזה כ-4 שנים ושיפץ את דירתו, עובדה שגרמה לרעש ואי נוחות. בנוסף, הפועלים שעבדו בדירת הנאשם, עלו לגג ללא רשות ובהתעלם מרכושו. כך ריצפו את שטח הגג של הנאשם והעבירו ציוד לשטח הגג של המתלון, ללא רשותו. לאחר זמן מה, ביקשו רשותו של המתלון לכך וזו ניתנה להם (עמ' 18).

בנוגע לארוע נשוא כתב האישום, סיפר המתלון כי בשלב מסוים, רצה ליצור הפרדה בין השטח שלו לשטח של הנאשם על ידי מתיחת חוטי ברזל על גבי המעקה המפריד בין שני השטחים, אשר גובהו כ-1.20 מטרים. לצורך כך, הכין בביתו זיתן מאלומיניום באורך 40 ס"מ והחל לקדוח חורים בחלקו העליון של המעקה (ת/4, תמונות 4, 5, 7). זאת עשה במטרה להקשות על הנאשם לעבור לשטח הגג שלו ובכך להביא להפסקת השימוש בשטח גגו על ידי הנאשם או מי מטעמו (עמ' 18). בשלב מסוים, הגיעה אשת הנאשם ושאלה לפשר המעשה. המתלון השיב לה כי הוא בונה עוד גדר.

אשת הנאשם עזבה, ולאחר מספר דקות הגיע הנאשם לגג. וכך תיאר המתלון את שאירע:

"הוא תפס את הזזיתן הזה וטילטל אותו ושבר אותו מהבסיס... רציתי להראות לו שהוא מזיק לדברים שלי ואני יכול להזיק לדברים שלו, ס"מ או שני ס"מ מהחומה עבר כבל של יס, אז חתכתי אותו, חיתוך מהיר. רציתי להראות לו שגם אני יכול לגרום לו נזק אם הוא גרם לי. בשלב זה הוא רצה לעבור מעל הקיר לכיוון שלי, הוא העביר רגל אחת, אז אני נעמדתי כדי לחסום אותו בגופי שלא יעבור. הוא דחף אותי דחיפה לא נורא חזקה, הוא דחף אותי בחזה (מדגים), נפתח פער ביני לבין הקיר בן 30 ס"מ ואז הוא עבר פנימה ועמד ביני לבין הקיר, אני מסמן בתמונה מס' 6 ב-X. הוא דחף אותי כדי לעבור, הרחיק אותי מהקיר. כשהתחילה ההתקוטטות, הוא בא מהצד הזה ודחף אותי בעצמה אדירה. אני מסמן בחץ על גבי תמונה מס' 6, הוא דחף אותי לכיוון הקיר הניצב. כאן נפלתי ונשכבתי על הריצפה. הראש לכיוון הקיר הניצב. קיבלתי מכה בראש, בכתף ושחיקה בגב, הוא זרק את הסולם שלי, כשהוא הרים את הפטיש לזרוק, פחדתי שהוא יתן לי מכה עם הפטיש או שיזרוק עלי כי שכבתי חסר אונים, את הפטיש הוא זרק בערך למקום שאני מסמן בתמונה מס' 6. את הסולם הוא זרק עד הקצה השני של הגג, פגע בקיר השני" (עמ' 18-19).

לדברי המתלון, מספר דקות לאחר הארוע, הגיעה לגג אשת הנאשם עם בתה הגדולה ושאלה מה הוא עושה שם, אז השיב לה המתלון "בעלך זרק אותי לכאן" והראה לה פצע שותת דם בגב יד ימין, אשר נגרם לו כתוצאה מהנפילה (ת/4, תמונה מס' 1) (עמ' 19). בשלב זה, פנתה אשת הנאשם לבתה ואמרה לו "אולי הבת שלי תעבור ותעזור לך לקום", אך המתלון דחה את ההצעה ואמר שישתדר בכוחות עצמו. לקח לו זמן מה עד אשר הצליח לקום. הוא אסף את הכלים והכניסם לחדר המדרגות כדי לנעול את הגג. לדבריו, עשה כן כי "אני יָקָה". בשלב זה, הזמין מונית ונסע לבית החולים על מנת לקבל טיפול רפואי (עמ' 19).

לשאלה אם הנאשם אחז בידיו את בנו התינוק במהלך האירוע, השיב המתלון: "אני נשבע שבכל מהלך הארוע לא היה שום תינוק בזירה" (עמ' 19).

מספר ימים לאחר שיצא מבית החולים ניגש המתלון לבית המשפט, בהמלצת המשטרה, והגיש בקשה לצו הגנה לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת, צו שניתן כנגד הנאשם, בהסכמתו (ת/7).

לדברי המתלון, לאחר שאושפז בבית החולים הגיעה בתו לבקרו והוא סיפר לה את שארע. היא ניגשה לגג הבית על מנת לצלם את כתם הדם שהיה על הריצפה, אך משהגיעה למקום לא הבחינה בכתם הדם. כמו כן, הזזיתן שהניח המתלון על המזגן לאחר האירוע נעלם. על כן, חשד המתלון בנאשם ובבני משפחתו שהשמידו ראיות (עמ' 20).

6. בחקירה הנגדית, השיב המתלון כי לא היה צריך לקבל אישורו של הנאשם להצבת חוטי התיל על המעקה, שכן זה נעשה בשטח שלו, כשמחצית מדופן המעקה שייכת לו. הוא אישר שהוא קדח את החורים על גבי המעקה ללא התראה מוקדמת ומבלי לנסות לפתור את הבעיה בהידברות. עוד אישר כי משעלה הנאשם לגג ושאל אותו אם ביקש רשותו להציב את חוטי התיל, נמנע מלהשיב לו. גם את חיתוך כבל יס ביצע ללא רשותו של הנאשם, אולם עשה כן בתגובה לכך שהנאשם הזיק לרכושו קודם לכן (עמ' 21). המתלון אישר כי לא מדובר במעשה נבון מצידו, וכי למרות חששו מהנאשם עשה זאת באימפולסיביות (עמ' 23, ש' 11).

המתלון אמר שהנאשם עבר לשטח הגג שלו כשהוא מעביר רגל אחת ולאחר מכן רגל שניה (עמ' 22).

משהוטח במתלון כי שבר את מחיצת הבמבוק שהציב הנאשם במקום, הכחיש כי עשה כן וטען כי הצבת מחיצת הבמבוק דווקא שירתה את רצונו בכך שיצרה הפרדה בינו לבין הנאשם, והוא משער שהנאשם שבר אותה כדי לעבור לשטחו או שנשברה כתוצאה מהרוח (עמ' 22).

המתלון הבהיר כי לא ביקש עזרה מאשת הנאשם לאחר הארוע, שכן **"עזרה צריך לדעת גם ממי לבקש... לא יודע ולא רוצה עזרה מהם"** (עמ' 23). עוד הבהיר כי העדיף לנסוע לבית חולים באמצעות מונית, שכן לא רצה להטריד את בתו שהיתה בעבודה.

המתלון הכחיש כי יתכן ונחתך מכלי העבודה איתם עבד ושיער שהדימום נגרם לו כתוצאה מחיכוך עם השפריץ שעל הקיר או מהריצפה, היות ומדובר היה בדימום משמעותי (עמ' 23).

המתלון הסביר שהתקשר לבתו מבית החולים בסביבות השעה 22:00-21:00 שכן המתין לתוצאות הבדיקות והיות וביצע בדיקת סיטי דחופה (עמ' 24). לדבריו, היוזמה לצלם אותו היתה של בתו והוא לא ביקש ממנה לעשות כן, אלא רק ביקש שתצלם את כתם הדם בגג הבית (עמ' 24).

7. כאמור, הוגשו פרוטוקול הדיון וההחלטה בענין בקשת המתלון לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת (ת/7). עיון בפרוטוקול הדיון מעלה כי המתלון העיד בפני בית המשפט וחזר על עיקרי הדברים שהשמיע בפניו - הוא סיפר כי רצה לסדר הגבהה עם עמודי אלומיניום על גבי מעקה ההפרדה בין שטח גג לזה של הנאשם; הנאשם הגיע ועקר את האלומיניום ועבר לשטח הגג שלו; המתלון ניסה לחסום אותו, אך הנאשם דחף אותו; נפתח מרחק בינו לבין הקיר והנאשם ירד מהמעקה, הגיע אליו והחל להכותו; הוא זרק את המתלון על הקיר ועל הריצפה; המתלון נפצע ביד, ירד לו דם והוא קיבל אף מכה בכתף ובראש; הנאשם חזר לביתו כאילו כלום לא קרה (ת/7, עמ' 1). המתלון אף סיפר כי הנאשם זרק את הכלים והסולם שלו; לאחר מכן, אשת הנאשם הופיעה ושאלה אותו מדוע הוא על הריצפה. משהשיב לה כי הנאשם גרם לכך, לא האמינה, אז הראה לה המתלון את הפצע שנגרם לו ביד; בהמשך, הזמין המתלון מונית ונסע לבית החולים (ת/7, עמ' 3).

בתו של המתלון, גב' דפנה ליבר

8. לדבריה, המתלון התקשר אליה מבית חולים מאיר וביקש ממנה להגיע לבית חולים בילינסון לשם החליטו הרופאים להעבירו, שכן חששו מפגיעה נוירולוגית בראשו. **בטלפון נשמע המתלון נסער, הוא סיפר שהותקף על ידי השכן, אשר הפילו וכתוצאה מכך נפגע בכתף, בראש וביד ולקח לו זמן מה עד שהצליח לקום ולהזמין מונית.** את הנאשם ומשפחתו לא הכירה באופן אישי, שכן מדובר בשכנים חדשים יחסית (עמ' 13).

העדה אישרה כי צילמה את התמונות נשוא ת/4. לדבריה, מטרת הצילום היתה להראות את גובה המעקה שכן, נטען כלפי אביה שניסה לעבור את המעקה לשטח הגג של הנאשם, ואילו אביה בן ה-77 אשר סובל ממחלת סכרת כשברקע מחלת סרטן, לא מסוגל לעשות זאת (עמ' 13). עוד נטען על ידה כי הנאשם העביר את צינור המזגן שלו דרך קיר השייך למתלון, ועל מנת לבצע את הקידוח ולהעביר את הצינור, היה עליו לעבור לשטח של אביה (ת/4, תמונות 10-13).

9. בחקירה הנגדית השיבה העדה כי צילמה את המתלון בחדר המיון, בין היתר, על מנת להעביר את התמונות

לאחותה כדי שתתרשם ממצבו. ההסברים על גבי התמונות נכתבו על ידה לבקשת המשטרה. לדבריה, בחרה להדגיש על גבי התמונות כי אביה המתלונן בן 77 חולה סרטן וסכרת, היות ולאחר אישפוזו איבד המתלונן אמון בעולם, הוא מסתובב במצב של חרדה והיא ביקשה ממנו שיעבור להתגורר בביתה מחשש לתקיפה חוזרת (עמ' 14). העדה השיבה שלא ידוע לה אם אביה הרס את הגדר שנבנתה על ידי הנאשם, וציינה כי אם הוקמה גדר כזו, הרי שלאביה היה אינטרס לשמר אותה כדי שתגן עליו שכן כל העימות התעורר נוכח רצונו של אביה המתלונן שתהיה גדר במקום (עמ' 15).

העדה הכחישה שבעת הארוע אביה טיפס על סולם או שהיה סולם על הגג וציינה שניגשה למקום הארוע למחרת היום. היא אף לא הבחינה בכתם דם במקום (עמ' 16). עוד ציינה, כי ישבה ליד אביה בעת שנחקר במשטרה (עמ' 17-16).

גובה הודעת הנאשם (ת/1), רס"ב טוביה פלר

10. העד, חוקר במשטרת כפר-סבא מעל 20 שנים, מסר כי גבה הודעת הנאשם ביום 26.12.12, שלושה ימים לאחר הארוע נשוא כתב האישום, וזה הוזכר כחוק, נמסרו לו זכויותיו והוא מסר גירסתו מרצונו הטוב והחופשי ואף חתם עליה (עמ' 7). החקירה התנהלה בשפה העברית, הנאשם מדבר עברית, ואם היה מדבר אנגלית, הרי שהיה מעביר את הנאשם לחוקר דובר השפה האנגלית. לדברי העד, אם היה צורך במתורגמן לשפה האנגלית, הענין היה מצויין בגוף ההודעה והחקירה היתה מתועדת חזותית. הנאשם לא ביקש סיוע של מתורגמן (עמ' 8).

ב"כ הנאשם טענה בפני העד כי הנאשם "לא דובר עברית, פה ושם מילה. למעט לקרוא בתפילות כי הוא דתי, גם את זה הוא לא לגמרי מבין. הוא לא הבין על מה הוא חותם", וזה השיב כי הנאשם הבין על מה חתם וכי הקריא לנאשם את ההודעה עם סיום גבייתה, אם כי לא שלל שהנאשם אמר שלא מבין "מילה פה מילה שם". החוקר הפנה לכך שמהודעת הנאשם עולה כי הכחיש את התקיפה ומסר גירסתו המלאה לארוע (עמ' 9).

תעודות רפואיות (ת/2, ת/3)

11. הוגשה תעודה רפואית מבית חולים מאיר בכפר-סבא (ת/2), ממנה עולה כי ביום 23.12.12, בשעה 15:36 (כשעה וחצי לאחר הארוע), התקבל המתלונן בחדר המיון, ודבריו לרופא נרשמו כך: "**לדבריו היום נדחף, נפל ונחבל בכתף ימין, ללא איבוד הכרה או הקאה**"; "**לדבריו, תקיפה גופנית, חבלת ראש, גב, כתף, סימן חבלה ביד ימין**". המתלונן הועבר לבית חולים בילינסון עקב חשד לדימום פנימי בראש. מתעודה רפואית מבית חולים בילינסון (ת/3) עולה כי המתלונן מסר שבסביבות השעה 15:30 הותקף ונחבל בראש. הוא שוחרר מאישפוז למחרת היום.

הנאשם

12. בהודעתו ת/1 הכחיש הנאשם את כל המיוחס לו. לדבריו, ביום הארוע, בשעה 13:30-14:00, עלה המתלונן לגג עם כלי עבודה על מנת לבנות הגבהה בקיר המשותף עם מתיחת כבל. **הנאשם עלה לגג עם תינוקו בן ה-3 שבועות** ושאל את המתלונן מדוע הוא עושה זאת, שכן מתיחת הכבל עלולה לסכן את חמשת ילדיו הקטנים. בתגובה,

חתך המתלון כבל של יס השייך לנאשם, וזאת באמצעות פלאייר שהחזיק ונופף אל עבר הנאשם. **הנאשם דחף את הסולם של המתלון** לשטח שלו ואמר לו "אתה לא אדם נחמד". **הנאשם ירד לביתו כשהתינוק בידיו**. הנאשם הכחיש כל מגע בינו לבין המתלון. לדבריו, המתלון מיהר להגיש נגדו תלונה במשטרה היות וחשש שהנאשם יגיש נגדו תלונה על כך שנופף באמצעות הפלאייר מול פניה של אשתו. לנאשם לא היה הסבר כיצד נגרמו למתלון החבלות המתוארות בתעודה הרפואית.

13. מפרוטוקול הדיון בהליך לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת (ת/7), עולה כי הנאשם הוסיף שמלבד הסולם של המתלון, דחף גם את הכלים שלו - "**אני דחפתי את הכלים שלו, ואני זרקתי את הסולם שלו על הריצפה, אני לא נגעתי בו. אני לא איימתי עליו**" (ת/7, עמ' 3). ובהמשך - "**כאשר הלכתי למעלה, אשתי היתה למעלה. אני שמעתי ויכוחים והיא אמרה לי שהוא חתך את הכבל לצלחת הלויין. התינוק היה עימי, ראיתי מה הוא עשה, ואז זרקתי את הכלים ואת הסולם. כאשר עמדתי שם על הגג, בצד שלי, הוא נופף בצבת בפניי. לא הלכתי לצד שלו של הגג**" (ת/7, עמ' 4).

14. בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי **ביולי 2009 עלה ארצה מאנגליה** יחד עם אשתו ושלושת ילדיו, לאחר שניהל, ועדיין מנהל, עסק משפחתי לשחיטה כשרה (עמ' 27). לדבריו, כשהחל לבצע שיפוצים בביתו, התרעם המתלון והחל להצר צעדיו. לדוגמא, הוא נהג לחסום את הרחוב בכל פעם שהגיע שליח לבית הנאשם על מנת להקשות עליו את הגישה (עמ' 28).

הנאשם סיפר כי לאחר שסיים לשפץ את ביתו, שיפוץ עליו הוציא "המון כסף", קראה לו אשתו ואמרה לו שהמתלון קודח חורים על החומה שבין המרפסות שלהם. הוא עלה למעלה וראה שהמתלון שם תייל על החומה שהיא בגובה 1.20 מטרים. הנאשם אמר למתלון שהענין מסוכן לילדים וזה השיב "אני אעשה מה שבראש לי". הנאשם אמר לו "אני מצטער" וניסה להוציא את הברזל שהוא תקע בתוך החור על החומה והברזל נשלף החוצה. המתלון הפך פראי, העיניים שלו נעשו אדומות, היה לו פלאייר ביד, הוא התקרב לעבר הנאשם ונופף לעברו עם הפלאייר. הנאשם הלך אחורנית והמתלון ניגש לכבל יס וחתך אותו. לדברי הנאשם, הוא אמר למתלון:

"אתה אדם זקן, נבזה ומריר. הייתי מאוד כעוס. התכופפתי מעבר לחומה ודחפתי בידי את הסולם שהיה שם. אמרתי לו אתה רואה, זה לא יפה לגרום נזק לרכוש של מישהו אחר, ואז עזבתי את המקום וירדתי במדרגות לביתי. זה מה שהיה. זה קרה מאוד מהר, אולי 3 דקות" (עמ' 28-29).

הנאשם נשאל מדוע שהמתלון יעליל עליו שתקף אותו, והשיב: "**אני מאמין שההגנה הכי טובה היא התקפה. הוא בטח אמר לעצמו, אני זרקתי עליו פלאייר וחתכתי את הכבל של יס, אז הוא כנראה התקשר לבתו ואמר לה שעשיתי את זה**". לדבריו, אשתו הציעה לו להתקשר למשטרה, אך הוא לא עשה כן, שכן מדובר "באיש זקן, כעוס ומריר. אני לא צריך את זה. אני לא מחפש צרות" (עמ' 29).

15. בשלב זה - ומבלי שהנאשם העיד מיוזמתו כי עלה לגג כשהתינוק בידיו - "הזכירה" הסניגורית לנאשם -

"ש. אמרת שישבת עם התינוק..."

ת. כן, התינוק היה עמי כל הזמן, לקחתי אותו למעלה איתי. בגלל זה הייתי בשוק, כשהמתלון התקרב אלי עם הפלאייר, ולכן הלכתי לאחורה וחשבתי לעצמי, אתה משוגע" (עמ' 29).

16. הנאשם הכחיש מכל וכל כי קפץ מעבר לחומה אל עבר שטח הגג של המתלון וטען כי לא היו לו נעליים וגרביים ולכן לא טיפס למעלה. לשאלת הסניגורית, השיב הנאשם ו"הדגים" על דוכן העדים כי אינו יכול לקפוץ מעל חומה בגובה 1.20 מטרים (עמ' 29).

לשאלה אם ראה שהמתלון נפצע בידו ובראשו, השיב הנאשם: "חמותי היתה שם בארוע, והיא אמרה לי שהיא ראתה מלפף את כבל החשמל של יס מסביב לידו, הוא ארז את כל חפציו, ירד למטה, עלה למעלה ולקח את הסולם וירד שוב. אני לא ראיתי שהוא נפצע ולא הייתי. יכול להיות שחמותי ראתה, תשאלו אותה" (עמ' 29). לדברי הנאשם, לפני כשנה וחצי הציב גדר במבוק על המעקה, בין שטח הגג שלו לשטח הגג של המתלון ולאחר זמן מה גילה שגדר הבמבוק נפולה. היות וראה קאטר במרפסת של המתלון, הסיק כי הוא זה שחתך את החוטים שחיזקו את גדר הבמבוק. הנאשם צילם את הגדר ואף הגיש תלונה במשטרה (נ/1, נ/2).

בענין גביית ההודעה ת/1, סיפר הנאשם כי זו נגבתה ממנו בשפה האנגלית, כשהחוקר שוחח עימו באנגלית. לדבריו, "אין מצב שאני מדבר בעברית באופן שוטף... אני קורא עברית טוב כי מגיל צעיר הלכתי לבית ספר, אבל אני לא מבין הכל" (עמ' 30).

לשאלת בית המשפט אם היום, לאחר שקרא את ההודעה או שהקריאו לו אותה, היה רוצה לשנות מתשובותיו שנרשמו בה, השיב:

"ש.ב. הקריאו לך את ההודעה ואתה רוצה לשנות בה משהו?

ת. אני קראתי את הודעתי במשטרה. האנגלית של החוקר לא היתה מספיק טובה. אני מאמין שכאשר נפגשתי עם סניגוריתי במשרדה, הוקראה לי הודעתי, אבל זה היה מזמן ואני לא זוכר" (עמ' 30-31).

17. בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי הוא יודע "כמה מילים" בעברית, ולא היה לו הסבר על סמך מה כתב החוקר טוביה את הדברים בהודעה (עמ' 31). הנאשם אישר כי למד בבתי ספר יהודיים באנגליה מגיל בית ספר יסודי, ואף אישר כי "לומדים הרבה שעות עברית", אולם טען ש"זה לא הספיק לרכוש את השפה, זה לא משתווה לדיבור בשפה. אני יכול להתפלל ולקרוא עברית אבל אני לא מבין את המילים" (עמ' 31-32).

18. בשלב זה, הצהירה ב"כ הנאשם - "אנו לא באים בטענה להודעה. כל מה שהנאשם אמר בהודעה אכן נאמר על ידו. הטענה שלנו שההודעה נגבתה בניגוד לחוק" (עמ' 32).

19. משנשאל הנאשם מדוע לא סיפר בחקירתו במשטרה שחמותו היתה עדת ראייה לארוע, השיב:

"ת. כי לא רציתי לערב אותה בזה. חשתי רע, זה היה מביך בעיניי. היא מכירה אותי מגיל 18, היא חזרה לאנגליה, לא רציתי שהגיסים שלי והגיסות שלי ישמעו על כך, לא רציתי לערב בסיפור.

לשאלת בית המשפט: אתה יודע שהשכן שלך הוא בעייתי ושהוא יילך למשטרה והוא הלך, לא סיפרת למשטרה שיש לך עד ראייה?

ת. כי חשבתי שהיא מהצד שלי אז זה לא ישנה.

ש. אז מה?

ת. אח"כ הבנתי שהייתי צריך להביא עדה. לא רציתי לגרור אותה.

ש. ראית שבנו לך תיק, לא אמרת שיש לך עד ראייה?

ת. הזכרתי את אשתי ואת חמותי, אבל שום דבר לא קרה. הם שאלו אותי מי היה על הגג אמרתי אשתי וחמותי והם לא חקרו אותה. הם שאלו מי היה על הגג, לא אמרו לי להביא אותן בתור עדות" (עמ' 34-35).

גב' דבורה לוי (חמותו של הנאשם)

20. העדה מתגוררת באנגליה ובעת הרלוונטית לכתב האישום הגיעה ארצה והתגוררה בבית משפחת הנאשם, על מנת לסייע לו ולאשתו עם הולדת התינוק (עמ' 35). לשמע קולות חזקים מכיוון הגג, עלתה העדה למעלה וראתה את המתלונן קודח חור בקיר המשותף, בחומה המפרידה בין המרפסות. המתלונן התעלם משאלותיה של העדה לפרש מעשיו. אשת הנאשם עלתה אף היא לגג והמתלונן התעלם גם משאלותיה. אז עלה הנאשם לגג כשהתינוק בידיו. הוא שאל את המתלונן מה הוא עושה וזה התעלם ממנו. הנאשם שלף את היד שקיבע המתלונן על החומה, כשהתינוק בידיו. "בתי אמרה מה אתה עושה עם התינוק ביד, לקחה את התינוק, בינתיים הנאשם אמר לשכן 'אתה שם את הגדר עם הדוקרנים? זו גדר שהשתמשו בה בצבא. הוא אמר לו 'זה מסוכן, יש לי ארבעה ילדים אחרים והם יכולים במקרה להידקר'. השכן עם הצבט בידו עשה לנאשם תנועות עם היד שלו לכיוון הנאשם. הוא ניגש לקיר של החתן שלי בחדר מדרגות וחתך את הכבל. החתן שלי היה בהלם ושאל אותו 'מה אתה עושה? למה אתה מאשים את הילדים שלי, מה אתה רוצה ממני' והשכן אמר 'ככה זה'. הנאשם זרק את הסולם על הריצפה, השכן אסף את כליו ושם את זה בקופסא של הכלים וירד למטה. אני ראיתי את זה עם שתי העיניים שלי ומשקפיים" (עמ' 36).

לדברי העדה -

"בסוף אני שאלתי את השכן, אתה בסדר? ראיתי שהוא מתחיל לאסוף את הדברים, הוא לא אמר לי כלום, הוא אסף את הדברים שלו, ירד למטה ואח"כ עלה בחזרה לגג ולקח את הסולם. כל הזמן הזה נשארתי למעלה. התחלתי לנקות את האבק שהיה על המעקה של הגג מהקדיחות שלו. באותו זמן השכן בא בחזרה ולקח את הסולם. שאלתי אותו אתה צריך עזרה? הוא אמר 'ממך שום דבר'. שאלתי אותו אם הוא צריך עזרה, בתור שכן, זה הטבע שלי. בכל אופן הוא בן אדם. למה הוא חתך את הכבל? זה העצבים שלו" (עמ' 36).

העדה הכחישה כי ראתה שהמתלונן נחבל או שהיה מגע בינו לבין הנאשם. (עמ' 36).

עוד נשאלה העדה -

"ש.ב. מי עוד היה למעלה על הגג? אשתו גם היתה עדת ראייה לארוע?"

ת. כן.

ש. את מספרת שהשכן אוסף את הכלים, יורד, אח"כ חוזר, ובזמן שניקית אבק, הוא לקח את הסולם ואת ניסית לדבר איתו.

ת. שאלתי אותו אם אתה בסדר.

ש.ב. למה שאלת אותו אם הוא בסדר?

ת. כי הוא בן אדם. אולי אני יותר מדי טובה עם אנשים. אין לי מושג. לא רציתי שהוא יהיה מרוגז. זה טבע שלי. לב של אמה. רוצים שכולם יהיו בסדר" (עמ' 38).

דין והכרעה

21. לאחר ששמעתי את העדים, קראתי את פרוטוקול הדיון, המוצגים שהוגשו וכן את סיכומי הצדדים, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

שמעתי את עדויותיהם של המתלון ובתו מזה, ואת עדויותיהם של הנאשם וחמותו מזה, ואני מעדיף - ללא כל היסוס - את עדויות עדי התביעה.

חרף העובדה שברקע תלונתו של המתלון "סכסוך שכנים" עם הנאשם ויחסי שכנות עכורים, התרשמתי מכנות דבריו באשר לאירוע נשוא כתב האישום - דברים אשר נתמכים בעדות בתו, במסמכים הרפואיים ובדבריו לרופאים בחדר המיון, כמו גם בדברים שמסר במסגרת עדותו בבית המשפט בהליך לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת. המתלון העיד בפני ארוכות, נחקר בחקירה נגדית ממצה, ודבריו היו עקביים, רציפים, קוהרנטיים והגיוניים. המתלון לא הסתיר התנהגויות שליליות שלו במהלך הארוע, דוגמת חיתוך כבל צלחת הלויין של הנאשם, והסכים כי מוטב היה לולא נהג כך - עובדה המחזקת מהימנותו וכנות דבריו. דבריו של המתלון בכל הנוגע להתנהגות התוקפנית של הנאשם כלפיו מקובלים עליי במלואם, ולמעשה, הם מתחזקים מגירסתו של הנאשם, דווקא, כשראיתי לדחות עדותה של חמותו של הנאשם אשר דבריה לא היו אמינים ומהימנים עליי והם סתרו בנקודות מהותיות את גירסת הנאשם, הכל כפי שיפורט להלן:

א. המתלון סיפר כי הנאשם כעס על שקדח חורים על גבי החומה המשותפת על הגג ושלף את אחד הברזלים שקבע. בתגובה, חתך המתלון את כבל צלחת הלויין של הנאשם. בשלב זה, ניסה הנאשם לעבור מעל החומה אל עבר שטח הגג של המתלון וזה ניסה לחוסמו. הנאשם דחף את המתלון ונוצר פער בינו לבין החומה, אליו דילג הנאשם. הנאשם דחף את המתלון בחוזקה אל עבר הקיר וזה קיבל מכה בראשו, בכתפו, בידו ובגבו. המתלון אף סיפר כי הנאשם זרק את הסולם שלו ואף זרק את הפטיש עמו עבד.

ההגנה התעכבה בסיכומיה (סעיפים 26-31) על ענין "שתי הדחיפות" שטען המתלון שספג מן הנאשם. ואולם,

מעדות המתלונן עולה בבירור, כי הדחיפה הראשונה לא היתה חזקה, לאחריה, השלים הנאשם את המעבר אל שטחו של המתלונן, ואז באה הדחיפה השניה שהיתה בעוצמה רבה, וגרמה למתלונן להיזרק לאחור אל עבר הקיר והריצפה. כפי שיפורט להלן, זו הדחיפה המגבשת יסודותיה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה.

ב. מעדויות המתלונן והנאשם עולה כי הארוע אירע בסביבות השעה 14:00 ואילו פניית המתלונן לחדר המיון נעשתה בשעה 15:36, דהיינו כשעה וחצי לאחר האירוע, עובדה המחזקת את אמינות התלונה ומהימנות דברי המתלונן.

ג. מהתעודות הרפואיות (ת/2, ת/3) עולה כי המתלונן סיפר תמצית הארוע גם לרופאים בחדר המיון, והחבלות שהונצחו בגופו (ת/4) תומכות בגירסתו (חבלת ראש, גב, כתף, סימן חבלה ביד ימין). יצוין, כי אף אם הסיבה להעברת המתלונן לבית חולים בלינסון היתה לבדוק את מצב הגידול ממנו סבל בשנת 2009 (ראה סעיפים 41-48 לסיכומי ההגנה), אין בכך כדי לפגום בדבריו, אשר נתמכו בתעודות הרפואיות ובתצלומים, לפיהם סבל מפצע מדמם ביד ימין ומחבלה בראש, בכתף ובגב.

ד. מפרוטוקול הדיון בבית המשפט בענין צו ההרחקה (ת/7) עולה כי המתלונן חזר על עיקרי גירסתו, ללא סתירות, גם בפני בית המשפט שם. למעשה, הנאשם הסכים להוצאת צו למניעת הטרדה מאיימת כנגדו, ואף בכך יש כדי לחזק את דברי המתלונן.

ה. עדותה של בתו של המתלונן - המהימנה עליי - מחזקת אף היא את עדות המתלונן ומהווה לה סיוע. לדברי הבת, סיפר לה המתלונן את שאירע, מיד לאחר הארוע, בטלפון, ולאחר מכן בבית החולים. הוא נשמע נסער, סיפר שהותקף על ידי השכן, שלקח לו זמן מה עד שהצליח לקום ולהזמין מונית. העדה תיעדה בתמונות את החבלות שנגרמו למתלונן ואת שטח המריבה וזירת האירוע.

אכן, לא נמצא בזירת האירוע כתם דם של המתלונן, כשטענתו היא שנותר על הקרקע במקום נפילתו כתם דם שכזה. ואולם, בתו של המתלונן העידה כי היא ניגשה לצלם את מקום האירוע רק למחרת היום (ולא מיד לאחר האירוע), ולא מן הנמנע כי כתמי הדם עליהם העיד המתלונן נוקו מן הריצפה בפרק זמן ארוך זה על ידי מאן דהוא.

ו. דבריו של המתלונן לבתו זמן קצר לאחר האירוע, בטלפון ובבית החולים, כשהוא עוד נסער מן האירוע, מהווים חריג לעדות שמיעה וככאלה קבילים לאמיתות תוכנם. למעשה, מדובר באימרת קרבן אלימות כמשמעותה בסעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. ועוד - המצב הנפשי הנסער בו היה נתון המתלונן עת סיפר לבתו על שארע, מהווה אף ראית סיוע לעדותו, זאת בהתאם לפסיקה.

ז. ההגנה טענה לסתירות, לכאורה, בין דברי בתו של המתלונן לדברי המתלונן (סעיפים 75-77 לסיכומי ההגנה), ואולם אין מדובר בסתירות. כך למשל, העדה הכחישה כי אביה גזר את כבל הצלחת הלוינית של הנאשם, שכן לטענתה מהיכרותה את אביה הוא לא יעשה כן וכי "לא הייתי שם" (עמ' 15, ש' 30). כך גם לגבי הטענה שלא היה סולם בזירת האירוע (עמ' 15, ש' 32; עמ' 16, ש' 2), הרי שהעדה לא יכולה היתה לדעת זאת, שכן לא היתה בזירה והגיעה אליה רק למחרת, לאחר שהמתלונן אסף את החפצים אל תוך ביתו.

ח. ההגנה טענה בסיכומיה כי המתלון, אשר הודה כי הזיק לרכושו של הנאשם בזדון (חיתוך כבל צלחת הליון) לא נחקר תחת אזהרה ולא הועמד לדין בגין זאת (סעיף 18 לסיכומים). אכן, ראוי היה לחקור את המתלון תחת אזהרה בגין ביצוע עבירה שלכאורה ביצע, ואולם, אי העמדתו לדין היתה סבירה בנסיבות, שכן העבירות שבוצעו כלפיו על ידי הנאשם חמורות לאין שיעור מן העבירה שביצע, לכאורה, ואף תוצאותיהן (חבלה ואישפוז) היו חמורות. בנסיבות אלה, ו"משנענש" המתלון מידי שמיים (וליתר דיוק, מידי הנאשם), ההחלטה שלא להעמידו לדין מצויה במתחם הסבירות.

ט. במהלך עדותו של הנאשם, כמו גם ממכתב הלואי ששלחה באת כוחו לתביעה לאחר הגשת התלונה המאוחרת של הנאשם כנגד המתלון בענין הפלת גדר הבמבוק (נ/2, נ/3), עלה כי יוחסו למתלון התנהגויות מזיקות וטרדניות, בין היתר, כלפי שכנים בבנין. למותר לציין, כי מלבד העלאת טענות בעלמא כנגד המתלון, עדים או שכנים שכאלה לא הובאו לעדות על מנת לבסס הטענות.

22. כאמור, עדותו של המתלון הותירה בי רושם אמין והיא נתמכה תמיכה של ממש בעדותה של בתו, במצבו הנפשי ובסערת הרגשות בה היה נתון סמוך לאחר האירוע, בפרוטוקול הדיון בענין צו ההגנה, בתעודות הרפואיות ובתמונות החבלות וזירת האירוע.

מנגד, הנאשם הותיר בי רושם עגום ודבריו לא היו אמינים בעיניי. גירסאותיו היו סותרות, ולא התרשמתי כי טענתו בדבר חוסר הבנה של השפה העברית היתה כנה. כך גם לגבי עדותה של חמותו של הנאשם. ניכר היה כי היא "מגויסת" לטובת הנאשם, דבריה סתרו את גירסת הנאשם בנקודות מהותיות ועדותה לא הותירה רושם אמין.

ואפרט:

א. בעוד שהנאשם הקפיד להדגיש את נושא החזקת בנו התינוק בן ה-3 שבועות בידיו בעת שעלה לגג והתעמת עם המתלון, זאת הן בהודעתו במשטרה (ת/1) והן בעדותו בהליך לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת (ת/7), הרי שענין מהותי זה נשמט מעדותו בפניי, עד שבאת כוחו נאלצה "להזכיר" לו זאת (ראה בעמ' 29), שאז תיקן הנאשם דבריו וטען כי כל האירוע התרחש כאשר בנו התינוק בידיו.

ב. ודוק, כנראה שלא בכדי סוגייה מהותית זו נשמטה מדבריו של הנאשם בחקירה הראשית, שכן עיון מדוקדק בעדותה של חמותו, מעלה שזו טענה שלפני האירוע שהתרחש בין הנאשם למתלון, אשת הנאשם לקחה את התינוק מידי הנאשם, ורק לאחר מכן נופף המתלון עם הצבת לעבר הנאשם וחתך את כבל צלחת הליון, ובתגובה, דחף הנאשם את סולם המתלון על הריצפה. כלומר, בניגוד לגירסת הנאשם, הרי שכל האירוע האלים בין הנאשם לבין המתלון התרחש כשהתינוק לא בידיו של הנאשם. מובן שמדובר בסתירה מהותית בין גירסת הנאשם לגירסת עדת ההגנה, חמותו וחזוק משמעותי לדברי המתלון.

ג. בהודעתו במשטרה (ת/1) טען הנאשם כי מעשהו הסתכם בכך שדחף את הסולם של המתלון לשטח שלו; בהליך בבית המשפט בענין צו ההגנה (ת/7) הוסיף הנאשם וטען כי מלבד זריקת סולמו של המתלון על הריצפה, זרק גם את כלי העבודה שלו; בעדותו בפניי שב הנאשם והשמיט את ענין זריקת כלי העבודה של המתלון וטען כי רק דחף את הסולם של המתלון ועזב מיד את המקום.

מעניין לציין, כי עדת ההגנה, חמותו של הנאשם, בחרה לציין כי הנאשם רק זרק את הסולם לריצפה, ולא סיפרה כי הוא זרק גם את כלי העבודה של המתלון ארצה. בכך יש כדי ללמד על רצונה למזער מחלקו של הנאשם בארוע.

ד. הנאשם נשאל מדוע לא סיפר בחקירתו במשטרה כי חמותו היתה עדת ראייה לארוע והשיב כי לא סיפר זאת שכן לא רצה לערב אותה וכי חשב שהיות והיא עדה "מהצד שלו" אז "זה לא ישנה". והנה, לאחר מכן, שינה הנאשם גירסתו וטען שכן סיפר למשטרה שחמותו ואשתו היו עדות ראייה לארוע, אך המשטרה לא עשתה מאום ו"שום דבר לא קרה" (עמ' 34-35).

ברי כי השינויים בגירסת הנאשם - שפעם טען כי כלל לא סיפר למשטרה שחמותו היתה עדה לאירוע ופעם טען כי סיפר זאת למשטרה אך זו בחרה שלא לעשות מאום בנדון - פוגמים באמינותו של הנאשם ובאמינות גירסת עדת ההגנה.

ה. בענין זה יש להזכיר את האמור במזכר מאת רס"ר דנה גמזו מיום 4.4.13 (ת/6) אשר הוגש בהסכמה - מפאת החשיבות, יובאו הדברים כלשונם: **"היום יציתי קשר עם החשוד על מנת לברר אם אישתו היתה עדה לארוע. זה אמר שישוחח איתה ולכן ביקשתי את הנייד של אישתו על מנת לברר עמה את הנושא. לציין כי במהלך השיחה הביע תרעומת על כך שהתיק עדיין בחקירה וציין כי המתלון נכנס לשטחו מס' פעמים והוא נמנע מלהתלון כדי 'לא לעשות בלגאן' לדבריו. מסרתי לו שהוא מוזמן להתלון על כך אך הדבר אינו קשור לעובדה שהתיק הנוכחי נחקר. מיד לאחר השיחה עמו התקשרתי לאישתי סברניה... זו מסרה כי היתה בתוך הבית ולא היתה עדה לארוע, אך בתה בת ה-12.5 היתה עדה. ביקשתי שתביא את בתה לתחנה על מנת שגנבה עדות. הנ"ל מסרה שיש לה 5 ילדים, אין לה זמן להגיע למשטרה ושאם אנחנו רוצים, נוכל להגיע אליה... זו לא היתה מוכנה לשתף עמי פעולה".**

ממזכר זה אנו למדים כי בניגוד לגירסת הנאשם בבית המשפט (עמ' 35) - ובניגוד לעדות חמותו של הנאשם (עמ' 38) - אשת הנאשם לא היתה עדת ראייה לארוע. עוד אנו למדים, כי למרות שהנאשם נשאל על ידי החוקרת אם אשתו היתה עדה לארוע, לא מצא לנכון ליידעה בדבר היותה של חמותו עדה לארוע - גם זאת, בניגוד לגירסתו בפניי.

מעבר לנדרש יצוין, כי אם אכן אשת הנאשם היתה עדת ראייה לארוע (בניגוד לדבריה במזכר ת/6), הרי שהימנעות הנאשם מלהביא לעדות עדה שעל פי ההגיון והשכל הישר יכולה לתמוך בגירסתו, תיפעל לרעתו. ודוק, אף אם אשת הנאשם לא היתה עדת ראייה לארוע הדחיפה עצמו, הרי שבכוחה היה - אם היה מביאה הנאשם לעדות - לסתור דברי המתלון שנמסרו על ידו ביחס להתנהגותה לאחר הארוע. משלא עשה כן הנאשם, נותרו דברי המתלון בלתי מעורערים.

ו. ועוד בענין עדותה של חמותו של הנאשם, הרי שזו היתה תמוהה ובלתי הגיונית בנקודה נוספת - אם נכונים דבריה של העדה לפיהם המתלון חתך את כבל צלחת הלויין של הנאשם ונופף בצבת אל עבר הנאשם וכל שעשה הנאשם הוא להפיל את סולם המתלון ארצה - מדוע ראתה לנכון לשאול את המתלון, דווקא, "אם הוא בסדר" ו"אם הוא צריך עזרה"? אין זו אלא שהיתה עדה לתקיפת המתלון על ידי הנאשם באופן שהצריך הושטת עזרה למתלון, אשר התעקש שלא לקבל סיוע ועזרה ממשפחת

הנאשם, גם בשעתו הקשה.

ז. לא התרשמתי מדבריו של הנאשם לפיהם הוא אינו מסוגל לעבור חומה בגובה 1.20 מטר וה"הדגמה" שביצע בבית המשפט לא עוררה אמון והיתה מאולצת. הנאשם, גבה קומה ובריא גוף, בנקל יכול לדלג מעל חומה בגובה נמוך שכזה (ראה ת/4, תמונות 4, 5 ו-9).

ח. ומכאן, לסוגיית גביית הודעת הנאשם (ת/1) שלא בשפה האנגלית וללא תיעוד. כבר אומר, כי נוכח הצהרת ב"כ הנאשם לפיה **"אנו לא באים בטענה להודעה. כל מה שהנאשם אמר בהודעה אכן נאמר על ידו. הטענה שלנו שההודעה נגבתה בניגוד לחוק"** (עמ' 32), הרי שלא קם עוד חשש בדבר עיוות דברי הנאשם, היעדר רישום מדויק שלהם או פגיעה בזכויות הנאשם כדי יצירת עיוות דין כלפיו - עניינים שחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002 בא למנוע. חוק חקירת חשודים אינו כולל כלל פסלות גורף לפיו כל אימת שגביית הודעה נעשית בניגוד לחוק יביא הדבר מיניה וביה לפסילת ההודעה, ואף נקבע בפסיקה כי **"אין זה הכרח, כי היעדר תיעוד כשלעצמו יביא לפסילת ההודעה - פגם זה מקומו במאגר השיקולים הרלבנטיים לבחינת קבילותה של ראייה לפי השיקולים שנמנו בעניין יששכרוב, וממילא יש לבחון כל מקרה לגופו"** (ע"פ 1361/10 מדינת ישראל נ' זגורי ואח' (2.6.11)). כאמור, נוכח הצהרת ב"כ הנאשם, אין גם מקום לשקול פסילת ההודעה. הדברים נאמרים ביתר שאת עת נשאל הנאשם בבית המשפט אם עבר על הודעתו לאחר גבייתה ואם מעוניין היה לשנות מתוכנה, אך לא טען שברצונו לעשות כן (עמ' 30-31).

על כן, הדברים שנרשמו על ידי החוקר בהודעת הנאשם משקפים את הדברים שמסר כהווייתם.

ט. מעבר לדרוש אעיר, כי לא התרשמתי שהנאשם לא מבין את השפה העברית, כאשר לכל הפחות, התרשמתי שהוא מבין ודובר שפה עברית בסיסית - ראה בענין זה הערת בית המשפט בעמ' 18, ש' 23 ועדות הנאשם עצמו אשר סיפר כי למד בבתי ספר יהודיים באנגליה, יודע לקרוא עברית ומבין "מספר מילים" (עמ' 32). דברים אלה, בצירוף עדותו של רס"ב טוביה פלר אשר גבה הודעת הנאשם, וכן הצהרת באת כוחו של הנאשם, מביאים למסקנה כי הנאשם מסר את הדברים שנרשמו בהודעה, ומשכך, יודע ומבין את השפה העברית ברמה בסיסית ומספקת - ולא כפי שניסה להציג עצמו בפני בית המשפט.

עוד בענין זה, החוקרת דנה גמזו, אשר כתבה את המזכר ת/6 ותיעדה שיחה שלמה עם הנאשם, לא נקראה לעדות על ידי ההגנה ולא נשאלה אם השיחה שערכה עם הנאשם התנהלה באנגלית או בעברית. כך גם לא ביקשה ההגנה לקבל לידיה את התלונה המאוחרת שהגיש הנאשם כנגד המתלון (נשוא נ/2) על מנת להתחקות אחר השפה בה נגבתה.

מכל האמור עולה, כי הנאשם הבין ומבין את השפה העברית, מסר את הדברים שנרשמו מפיו בהודעה ת/1 בעברית, ועקב בענין רב אחר מרבית הדברים שנאמרו במשפטו, להתרשמותי, כשבחלק מן הזמן לא נזקק לסיוע המתורגמנית.

23. בחינת משפטית של יסודות עבירות התקיפה הגורמת חבלה של ממש והסגת גבול פלילית, מעלה כי כל היסודות - העובדתיים והנפשיים - התקיימו במקרה דנן.

הנאשם דחף את המתלונן, הפעיל עליו כוח ממשי, וכתוצאה מן הדחיפה, נפל המתלונן ארצה ונחבל בידו מן הקיר, נגרם לו פצע מדמם והוא נזקק לאישפוז ולטיפול רפואי. הפעלת הכוח על המתלונן מצד הנאשם נעשתה תוך שהוא מודע לכך שהוא מפעיל כוח על המתלונן. בכך, עבר הנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין.

הנאשם נכנס לנכס של המתלונן (שטח הגג השייך לו), זאת על מנת לדחוף אותו ולעבור עבירה (תקיפה). בכך, עבר הנאשם עבירה של הסגת גבול פלילית בניגוד לסעיף 447(א)(1) לחוק העונשין.

סוף דבר

24. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום - **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **והסגת גבול פלילית**, בניגוד לסעיף 447(א)(1) לחוק.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ה, 12 יולי 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אורית קליינפלד, הנאשם וב"כ.

חתימה